

Rozjímanie na nedeľu 22. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 22. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). Navrhované témy sú: pokora: poznať našu úbohosť a našu veľkosť; pokojný boj; bolesť poníženia.

ČÍTANIA tejto nedele zdôrazňujú hodnotu pokory. Ježiš v evanjeliu vyzýva, aby sme si na hostinách vyberali posledné miesto, „lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14, 11). Pýcha nás tlačí

k tomu, aby sme sa chceli povýšiť, odmietnuť náš stav stvorení. To bol hriech Adama a Evy: neprijali svoje obmedzenia a túžili byť ako Boh.

„Pyšný je ten, kto si myslí, že je oveľa viac, než v skutočnosti je; ten, kto sa trasie, aby bol uznaný za nadradeného ostatným, vždy chce, aby boli uznané jeho vlastné zásluhy, a pohŕda ostatnými, považujúc ich za podradných“[\[1\]](#).

Naopak, pokora nám umožňuje pozeráť sa na seba so zdravým realizmom. Svätý Josemaría ju definoval ako cnosť, ktorá „nám pomáha spoznať ako našu úbohosť, tak zároveň aj našu veľkosť“[\[2\]](#). Tiež s uznaním našich obmedzení a nedostatkov si uvedomujeme svoje kvality a dary, ktoré sme dostali od Boha. Vidieť samých seba takých, akí sme, jasne vidieť svoju vlastnú realitu, nám môže spôsobiť závrat. Myslíme si, že ak by ostatní videli naše slabosti, prestali by nás mať

radi. Ale len na základe tejto pravdy – na tomto pevnom základe – môžeme vybudovať autentický život, oslobodený od bremena pretvárinky, od predstierania, že sme niekto, kým nie sme. Potrebujeme sa pozeráť na seba Božími očami a s dôverou si opakovať: „Som taký, aký som, a aj tak ma Boh chce pre niečo“.

„Staň sa malým v ľudských veľkostiach,“ čítame v prvom čítaní, „a dosiahneš Božiu priazeň; lebo Božie milosrdenstvo je veľké a zjavuje svoje tajomstvá pokorným“ (Sir 3, 18). Sväté písmo nám ukazuje, že to, čo svet oslavuje – moc, bohatstvo, vplyv – je pre Pána bezvýznamné. Naopak, to, čo zostáva nepovšimnuté, čo je nenápadné, má v skutočnosti nevyčísliteľnú hodnotu. „Ľudské oko vždy hľadá veľkosť a oslepuje ho to, čo je okázalé. Boh však nehľadá na vonkajšok, Boh hľadá na srdce (porov. 1 Sam 16, 7) a miluje pokoru“^[3].

SVÄTÝ JOSEMARÍA v liste adresovanom svojim deťom povzbudzuje, aby nestratili pokoj tvárou v tvár vlastnej krehkosti. „Nenechajte sa odradiť svojimi osobnými utrpeniami alebo mojimi, našimi porážkami. Otvorte svoje srdcia, buďte jednoduchí: pokračujme v ceste s väčšou láskou, so silou, ktorú nám dáva Boh, lebo on je naša sila“^[4]. Beznádej vo vnútornom boji často pramení z pýchy, ktorá nás pri našich pádoch presviedča, že svätosť je nedosiahnuteľná, a uzatvára nás pred dôverou v Božiu pomoc a podporu druhých.

Pokora nám naopak umožňuje bojovať s pokojom, najmä keď sa cítime najkrehkejší. Keď je našou najhlbšou túžbou milovať Boha nadovšetko, nový začiatok po páde neprežívame ako trpkú potupu. „Ak

Pán vidí, že sa úprimne považujeme za chudobných a neužitočných služobníkov, že máme sklúčené a pokorné srdce, nebude nami pohrdať, ale spojí nás so sebou, s bohatstvom a veľkou mocou svojho najmilšieho srdca. A budeme mať dobré zbožstvenie: zbožstvenie toho, kto vie, že nemá nič dobré, čo by nebolo od Boha; že on sám nie je ničím, nemôže nič, nemá nič“[5].

Svätý Josemaría zvykol hovoriť, že sa cíti „schopný všetkých možných omylov a ohavností“[6]. Toto realistické uvedomenie si vlastnej slabosti vedie k hľadaniu sily v Pánovi, nie v našich vlastných kvalitách alebo zásluhách. Pýcha nás vedie k ignorovaniu tejto schopnosti robiť chyby, vedie nás k presvedčeniu, že sme imúnni voči hriechu; ale keď narazíme na realitu, keď zistíme, že sme urobili zlo, ktoré sme nechceli (porov. Rim 7, 19), naplňa nás to smútkom a frustráciou:

„Ako je možné, že som urobil takú vec?“ Práve vtedy najviac potrebujeme pokoru, aby sme si pripomenuli veľkosť Božieho milosrdného srdca a uvedomili si, že On už uskutočnil spásu. Boj nesmeruje k získaniu jeho lásky, ale k znovuobjaveniu, že Pán nás vždy čaká, aby nás zdvihol a posilnil.

„Všetci máme chyby, aj keď sa roky a roky snažíme ich prekonať. Keď z asketického boja čerpáme sklamanie, znamená to, že sme pyšní. Musíme byť pokorní a túžiť byť verní. Je pravda, že *servi inutiles sumus*. Ale s týmito neužitočnými služobníkmi Pán vykoná vo svete veľké veci, ak prispievame aj my svojou časťou: úsilím zdvihnúť ruku, aby sme sa chytili tej, ktorú nám Boh – svojou milosťou – podáva z neba“[\[7\]](#).

V MNOHÝCH PRÍPADOCH zažijeme momenty, ktoré sú síce ponížujúce, ale môžu sa stať skutočnými príležitosťami na rast. Napomenutie od niekoho blízkeho. Požiadať o odpustenie niekoho, kto sa cítil ukrivdený – oprávnene alebo neoprávnene – našimi slovami alebo činmi. Keď nás niekto vidí plakať, pretože nám chýbajú sily alebo nevieme, ako čeliť ťažkostiam. Priznať si, že kvôli chorobe alebo veku už nedokážeme robiť tie isté veci alebo sa dokonca nedokážeme postarať o seba. Uznať, že sme sa mýlili, keď sme vyjadrili názor alebo posúdili situáciu.

Je prirodzené, že tieto skúsenosti nás boľia, pretože odhaľujú našu krehkosť. Ale ak ich prijímame s pokorou, môžu nás aj obohatiť. Lebo namiesto toho, aby sme sa držali vlastného obrazu, nášho chápania života alebo našich síl, otvárame sa Božej milosti a pomoci, ktorú nám

poskytujú ostatní. „Čo záleží na tom, že sa potkneme, keď v bolestnom páde nájdeme silu znovu vstať a odhodlane ísť ďalej? Nezabúdajte, že svätý nie je ten, čo nikdy nepadne, ale ten, čo vždy pokorne a so svätou tvrdohlavosťou opäť vstane“[8].

Boh si všimol Pannu Máriu práve pre jej pokoru. „Moja duša sa raduje v Bohu, mojom Spasiteľovi,“ spieva v Magnifikáte, „lebo upriamil pohľad na pokoru svojej služobnice“ (Lk 1, 47-48). Preto svätý Josemaría povzbudzoval, aby sme sa na ňu obracali, keď sa cítime ponížení svojimi chybami. „Ak chceš naozaj v tvojom duchovnom živote postupovať, buď pokorný. S dôverou a vytrvalo sa s prosbou o pomoc obracaj na Pána a na jeho požehnanú Matku, ktorá je aj tvojou matkou. Hoci by akokoľvek bolela dosiaľ nezacelená rana po poslednom pošmyknutí, pokojne a s vyrovnanosťou znovu objím kríž a

povedz: Pane, s tvojou pomocou budem bojovať o to, aby som sa nezastavoval, budem verne odpovedať na tvoje výzvy, bez strachu z príkrych svahov, zo zdanlivej jednotvárnosti každodennej práce, bez strachu z bodliakov a kamenia na ceste. Viem, že mi pomáha tvoja milosrdná láska, a že nakoniec nájdem večné šťastie a radosť i lásku na veky vekov“[9].

[1] František, *Audiencia*, 6-III-2024.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 94.

[3] František, *Anjel Pána*, 15-VIII-2021.

[4] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 25.

[5] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 29.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 162.

[7] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 24.

[8] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 131.

[9] *Ibid.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/nedela-22-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(01.04.2026)